

ještě je otázka, zda zločinec bude ochoten se doznati, ač-li nejde o osobu již právoplatně odsouzenou.

Uváží-li se, že deportace zločince nastane jen, je-li týž pro zločin odsouzen aneb dozná-li se, tu ovšem nutno říci, že případy ty, kde užiti lze ustanovení zákonů přistěhovaleckých pro úkoly trestní, budou jen řídké. Nicméně mají tyto zákony i v oboru mezinárodního práva trestního svůj význam a lze jich přece tu a tam využítovati, kde nelze řízení o vydání zahájit.

Dr. Ant. Glos.

Praktické případy.

Porovnání ohledně alimentace nemanž. dítěte mezi jeho otcem a poručníkem uzavřené, platí jen tak dlouho, dokud majetkové poměry otcovy se nezmění. Nem. otci nepřísluší právo rekursu do usnesení, poručníka ku podání žaloby na zvýšení alimentů legitimujícího.

Nemanž. otec F. uzavřel dne 3. června 1898 s poručníkem porovnání, dle něhož se zavázal jako odbytné všech nároků nezl. Hedvíky Š-ové zaplatiti 200 zl. F. obnos tento složil k soudu. Když pak dítě následkem churavosti potřebovalo nákladnějšího ošetřování, zavázal se F. novým smírem z 20. června 1903 platiti na dítě po dobu jeho choroby výživné.

V roku 1908 nastoupil nový poručník, jenž u poručnického soudu zakročil o zmocnění ku podání žaloby na F. o zvýšení výživného, tvrdě, že majetkové poměry tohoto zatím značně se zlepšily.

Soud žádost zamítnul.

Soud rekursní (Brno) však poručníkovu rekursu vyhověl a vrchnoporučnické schválení ku podání žaloby udělil.

D ů v o d y:

Naříkaným usnesením odepřeno bylo schválení ku podání žaloby

1. z důvodu právního, jelikož po názoru prvního soudce dle ustanovení §§. 1385.—1388. zák. obč. porovnání s nemanž. otcem ohledně alimentů uzavřené jest nezvratitelným a

2. z úvahy praktické, že kdyby spor pro dítě dopadl nepříznivě, pozbylo by značnou část svého sirotčího jmění.

Však žádný z těchto zamítacích důvodů právně a dle stavu spisů ani věcně oprávněn není.

Neboť dle §. 166. ob. z. obč. má výživa, výchova a zaopatření nemanž. dítěte řídit se podle jmění nemanž. otce. Rozdíl

v povinnosti vyživování mezi otcem manželským a nemanželským spočívá dle zákona (§ 139. ob. z. obč.) pouze v tom, že pro otce manželského směrodatným jest i jeho stav.

Dle toho má se dotýčný náklad na výživu právě tak jak u manželského též u nemanž. otce řídití jeho dočasnými poměry majetkovými.

Právo nemanž. dítěte, na veřejnoprávním základě spočívající, požadovati v případě, že majetkové poměry otcovy značně se zlepší, upravení alimentů k těmto nynějším poměrům majetkovým, nemůže tudíž skráceno býti ani předchozími porovnáními, nevyhovují-li více nynějším majetkovým poměrům otcovým. Jistotně nechtěl zákonodárce svými citovanými shora ustanoveními umožniti, aby nemanž. dítěto následkem porovnání s nemanž. otcem v době, kdy týž byl nemajetným, připadlo na obtíž péči chudobinské, byť i otec dítěte zatím stal se boháčem.

§§ 1385 a sl. ob. z. obč., na které první soudce se odvolává, hodí se jen na porovnání bezpodmínečné; porovnání mezi nemanž. otcem a poručníkem uzavřené neplatí však bezpodmínečně, t. j. na vždycky, nýbrž jen s podmínkou a na tak dlouho, dokud majetkové poměry nemanž. otce se podstatně nezlepší neb nezhorší, to bez rozdílu, zní-li porovnání na odbytné neb na placení alimentů.

Schvalovací usnesení úřadu poručnického, jenž mohl na zřeteli míti též jen přítomné majetkové poměry a jemuž bylo hájiti zájmy dítěte též pro případ zlepšení poměrů těch, nemůže přece přičítati se zmíněným zřejmým ustanovením zákonným.

Obava před nepříznivým pro dítěto výsledkem sporu z příčiny předchozích porovnání jest však v případě tomto též věcně bezdůvodnou.

Neboť ani první ani druhé porovnání nebylo uzavřeno jednou pro vždy, se zřeknutím se nároku na jakékoliv zvýšení příspěvků otcových. V listině o porovnání ze dne 3. června 1898 slovo »jednou pro vždy« ani výslovné vzdání se na zvýšení odbytného neb na placení alimentů nestojí.

Že pak otec nemanželský složením odbytného se pro veškeré časy nepovažoval otcovských povinností zbavena, dokazuje porovnání z 20. července 1903, nímž se týž přes to, že odbytné dávno před tím složil, zavázal ku placení alimentů na dobu choroby dítěte.

Než i v tomto novém porovnání schází doložka, zvýšení alimentů vylučující. Stojí tam sice: »Tímto jsou veškeré nároky nezl. Hedvíky Š proti nemanž. otci F. jakéhokoliv druhu vyrovnány.« Však i zde schází výslovné ustanovení, že to platiti má pro všechny budoucí časy, a nelze proto též smyslu takového do oné věty vkládati.

Tato obě porovnání nemohou tudíž zakládati právní překážky pro zvýšené nároky dítěte, vyžaduje-li zhoršení jeho zdravotního stavu zvýšení nákladů léčebných.

Než i další obava úřadu poručnického ohledně útrat procesních není v případě tomto věcně důvodnou, jelikož manželka dítěte a poručník výslovně prohlásili, že v případě podléhnutí útraty svého právního zástupce na sebe vezmou, a soudci exekučnímu nad to zůstaveno jest, aby sirotčí jmění dítěte dle §§ 291. č. 2 ex. ř. z exekuce vyloučil.

Jelikož pak se strany poručnictva se tvrdí, že majetkové poměry nemanž. otce od posledního porovnání značně se zlepšily, což i pozůstalostními spisy po jeho otci jest osvědčeno, a poněvadž předloženým lékařským vysvědčením jest též potřeba zvýšení alimentů následkem značného a asi trvalého zhoršení nemoci dítěte prokázána, bylo rekursu vyhověti.

Nemanž. otec F. podal dovolací rekurs, kterýž však nejv. soudem byl zamítnut,

p o n ě v a d ě

se rekurentovi nedostává k rekursu legitimace, an dle §. 233. ob. z. obč. toliko poručník k zastupování nezletilce povoláný ve srozumění s poručnickým úřadem jest oprávněn, aby řešil otázku, zda proti osobě třetí, za jakouž zde i rekurenta považovati dlužno, za účelem hájení práv nezletilcových pořad právní nastoupen býti má. Z kteréhožto důvodu rekurentovi legitimace k rekursu ani tím nemohla býti propůjčena, že mu rozhodnutí soudu rekursního bylo doručeno.

(Rozh. z 14. dubna 1908, č. j. $\frac{R \text{ III. } 107/8}{1}$).

J. B.

K otázce příslušnosti soudů živnostenských. Do příkazu soudu rekursního, ukládajícího soudu I. stolice vydání platebního rozkazu dle zák. z 27. dubna 1873, č. 67 z. ř., se stížnost nepřipouští.

Číšník A. podal, byv hotelierem B. bez výpovědi ze služby propuštěn, na tohoto upomínací žalobu o náhradu 120 K a vydání dvou vysvědčení, kteráž u něho uložena měl, tvrdě, že následkem zadržení vysvědčení těchto nemohl hned nové služby najíti a tím škodu 120 K utrpěl.

Okr. soud odmítnul žalobu pro nepříslušnost.

Soud rekursní (Brno) rekursu žalobcovu vyhověl, naříkané usnesení zrušil a okr. soudu nařídil, aby nepřihlížeje k důvodu nepříslušnosti v usnesení tom uplatněnému podanou žalobu vyřídil.

D ů v o d y:

Z §§. zákona ze dne 27. listopadu 1896, č. 218 z. ř. prvním soudcem pro odepření příslušnosti dovolávaného řádného soudu